

U00UP00021WA

9 Ca 228/2007 - 30

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ	
PODATELNA	
DOŠLO DNE:	12 -03- 2008
Č.j.:	

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Nadezdy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: [redacted] proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, ve věci žaloby na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2007, č.j. SKO-1961/07-12,

t a k t o:

- I. Žaloba se o d m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.5.2007, č.j. SKO-1961/07-12, kterým žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad) rozhodl podle § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů tak, že Finanční úřad v Táboře v souvislosti se zasláním úředních písemností v daňovém řízení [redacted] poštovními zásilkami v červenci roku 2005 na adresu Věznice Plzeň a v srpnu roku 2006 na adresu Věznice Brno, neporušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, k neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, a tedy že Finanční úřad v Táboře nespáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť přijal nebo provedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě prošetření podnětu žalobce pro podezření ze spáchání správního deliktu porušením povinnosti dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů ze strany Finančního úřadu v Táboře. Namítal, že toto napadené rozhodnutí mu nebylo doručeno a že žalovaný vydání rozhodnutí a nabytí jeho právní moci dne 1.6.2007 žalobci oznámil jen dopisem ze dne 4.6.2007 formou sdělení, čímž vyloučil žalobce z další obrany. Toto sdělení žalobce obdržel dne 5.6.2007. Žalobce proto v žalobě uvedl, že nemůže označit výroky napadeného rozhodnutí, avšak dle obsahu sdělení žalovaného považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Pro účely uplatnění námitek, které by vedly ke zrušení napadeného správního rozhodnutí, žalobce požádal o ustanovení bezplatného obhájce z řad advokátů. V návrhu žaloby poté žalobce navrhol, aby soud uložil žalovanému doručit žalobci napadené správní rozhodnutí a aby soud přezkoumal uvedené rozhodnutí s tím, že žalobce byl zkrácen na svých právech.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný považoval žalobu proti napadenému rozhodnutí za nedůvodnou, neboť žalobce nebyl a není účastníkem tohoto správního řízení vedeného s Finančním úřadem v Táboře, neboť je osobou, která k němu podala pouze podnět. Tento podnět byl podle svého obsahu vyhodnocen žalovaným jako oznámení správního deliktu, resp. jako podnět k zahájení správního řízení. Správní řízení bylo zahájeno s Finančním úřadem v Táboře oznámením ze dne 27.3.2007 a bylo ukončeno žalobou napadeným rozhodnutím. Výsledek tohoto správního řízení byl žalobci sdělen dopisem ze dne 4.6.2007. Žalovaný je toho názoru, že žalobce se mylně domnívá, že oznamovatel deliktu je bez dalšího účastníkem správního řízení, žalobce se jako subjekt údajů podle žalovaného nemůže domáhat postavení účastníka řízení jen jako oznamovatel deliktu, když nepodal žádost podle § 21 citovaného zákona a podněty žalobce nelze ani podle obsahu za takovou žádost považovat. I kdyby však žalobce měl postavení účastníka řízení, v řízení se šetřením prokázalo, že zjištěné nesprávné adresování úředních písemností nelze kvalifikovat jako porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Ani případně žalobci přiznané postavení účastníka řízení by tak nevedlo k jinému závěru a pokud by nepřiznání účastnictví bylo soudem hodnoceno jako vada řízení, nemělo by na výsledek uvedeného správního řízení podstatný vliv. Žalobce na svých právech zkrácen nebyl. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobní návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. nebo zamítl jako nedůvodný podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Soud ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení zahájeném dne 27.3.2007 ve věci správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, kterého se měl dopustit Finanční úřad v Táboře při doručování úředních písemností žalobci poštovními zásilkami v červenci roku 2005 a v srpnu roku 2006 na adresu Vězeňské služby ČR, Věznice Plzeň a Vazební věznice Brno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že podkladem pro zahájení řízení byl podnět [redacted] ze dne 1.12.2006 zasláný Úřadu pro ochranu osobních údajů, a k tomuto podnětu se Finanční úřad v Táboře vyjádřil dopisem ze dne 10.4.2007 a Finanční ředitelství v Českých Budějovicích se vyjádřilo dopisy ze dne 3. a 20.4.2007.

Ze správního spisu je zřejmé, že předmětné podání žalobce (podnět) ze dne 1.12.2006 došlé úřadu dne 5.12.2006 je označeno jako oznámení a žádost a uvádí se v něm, že v období roku 2005 až 2006 došlo v případě žalobce ze strany Finančního úřadu při daňovém řízení k porušení zásady mlčenlivosti všech osob zúčastněných na daňovém řízení, kterou ukládá § 24 zákona č. 337/1992 Sb. Žalobce poukázal na to, že podal stížnost řediteli Finančního úřadu, který věc předal nadřízenému orgánu Finančnímu ředitelství s tím, že v tomto řízení nejsem stranou a nebudu tedy informován. Proto se uvedeným podáním žalobce obrátil na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o pomoc a spolupráci s tím, že neví jak dále postupovat, zda podat žalobu či volit proti úřadu jiný postup, a žádal proto o sdělení potřebných informací. Na toto podání Úřad pro ochranu osobních údajů dne 15.12.2006 odpověděl sdělením, že z podnětu žalobce vyplývá možné podezření z porušení zákona č. 101/2000 Sb., požadoval po žalobci kontaktní údaje subjektu, proti kterému je stížnost vedena, a doplnění podnětu o přesnou identifikaci Finančního úřadu, který porušil povinnosti. Úřad uvedl, že se bude podnětem žalobce zabývat v rámci své vymezené působnosti dané zákonem č. 101/2000 Sb.

Žalobce následně podáním ze dne 20.1.2007 označeném jako doplnění podnětu předložil Úřadu již výše uvedenou stížnost ze dne 30.9.2006, kterou podal k řediteli Finančního úřadu v Táboře a v níž si stěžoval na postup tohoto úřadu při doručování třech zásilek finančního úřadu s tím, že tyto zásilky nebyly adresovány na jeho osobu, nýbrž na adresu věznic, takže při otevření zásilek se s jejich obsahem seznámil blíže neurčený počet pracovníků věznic. Žalobce si stěžoval na to, že finanční úřad nedokázal zabezpečit osobní

informace žalobce proti cenzuře věznice a možnému zneužití a protože se tak již stalo a nelze to odčinit, požadoval vyvození sankční odpovědnosti za toto jednání. V doplnění podnětu ze dne 20.1.2007 pak odkázal na uvedenou stížnost řediteli finančního úřadu, poukazoval na opakované poškozování jeho osoby ve zmíněných 3 případech a na obavu na možné zneužití údajů.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i ze správního spisu vyplývá, že Úřad vedl šetření ohledně postupu oprávněných úředních osob pracujících na Finančním úřadě v Táboře a po prošetření dopisem ze dne 4.6.2007 zaslal žalobci sdělení, že dne 29.3.2007 zahájil správní řízení s Finančním úřadem v Táboře, v němž bylo prokázáno, že předmětné nesprávně adresované zaslání úředních písemností způsobila zaměstnankyně účastníka řízení, tj. Finančního úřadu v Táboře porušením zákona č. 337/1992 Sb. a Spisového a skartačního řádu, vydaného Ministerstvem financí, a vnitřní směrnice upravující realizaci Spisového a skartačního řádu. Nicméně konstatoval, že Finanční úřad neporušil povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., neboť jednání zaměstnankyně Finančního úřadu v Táboře by bylo možno kvalifikovat jako porušení povinnosti podle § 14 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze za podmínek a v rozsahu správcem nebo zpracovatelem stanoveném, které však není dle uvedeného zákona Úřad příslušný sankcionovat. Dále sdělil, že věc prošetřovalo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích jako nadřízený orgán účastníka řízení Finančního úřadu v Táboře a tento Finanční úřad přijal opatření, aby nedocházelo k pochybení v doručování. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě prošetření celé záležitosti dospělo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích k závěru, že zaměstnankyně Finančního úřadu, která vypravovala daňové písemnosti určené [REDAKCE] k poštovní přepravě, se dopustila porušení mlčenlivosti ve smyslu zákona č. 337/1992 Sb. v tom, že dodejky písemností vystavila na adresu Vazební věznice, jejíž příslušný pracovník po otevření obálky měl možnost nahlédnout do údajů, které v daňovém řízení podléhají mlčenlivosti. Tím došlo k porušení mlčenlivosti podle § 24 zákona č. 337/1992 Sb., a nemohlo dojít k přestupku z hlediska ochrany osobních údajů, neboť osobní údaje žalobce, tj. jméno, příjmení a trvalé bydliště, byly pracovníkům věznice již delší dobu známy. Žalovaný zhodnotil, že šlo o chybu řadové zaměstnankyně Finančního úřadu, která chybným uvedením doručovací adresy způsobila, že zasílané daňové písemnosti mohly vidět osoby, jimž nebyly určeny. Uvedený případ byl projednán v rámci Finančního ředitelství v Českých Budějovicích s tím, že šlo za celou dobu České daňové správy o první pochybení takového druhu, a že šlo o postup, který je upraven jak v zákoně č. 337/1992 Sb., tak i ve Spisovém a skartačním řádu. Šlo tak o pochybení zaměstnankyně Finančního úřadu, nikoli o pochybení účastníka řízení, tj. Finančního úřadu a toto pochybení řešilo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích v kompetenci dané mu § 25 zákona č. 337/1992 Sb.

Městský soud v Praze předně zvažoval, zda jsou dány podmínky pro projednání žaloby a přezkum napadeného rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanovi-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce

1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Na základě citované právní úpravy soud tedy zkoumal postavení žalobce ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo jednoznačně vydáno na základě podnětu žalobce ze dne 1.12.2006 ve znění jeho doplnění ze dne 20.1.2007 s odkazem na obsah stížnosti žalobce ze dne 30.9.2006, v níž se žalobce výslovně domáhal uložení sankce finančnímu úřadu jako zpracovateli údajů za porušení mlčenlivosti dle § 24 zákona č. 337/1992 Sb. s tím, že si sám uvědomoval a sdělil, že jinak toto porušení již nelze odčinit. Žalovaný tedy správně považoval podněty žalobce za oznámení, které měly vést k zahájení řízení o sankční povinnosti finančního úřadu podle § 46 zákona č. 101/2000 Sb., v němž se projednávají protiprávní jednání a uložené sankce správcům a zpracovatelům osobních údajů. Tímto rozhodnutím tedy bylo rozhodováno o sankční odpovědnosti Finančního úřadu v Táboře, nebylo jím rozhodováno o žádných právech a povinnostech žalobce, když žalobce se na Úřad obrátil jako stěžovatel – oznamovatel, v jehož důsledku bylo vydáno řízení o správním deliktu ukončené napadeným rozhodnutím. V předmětném řízení žalobce neměl ani postavení žadatele podle § 21 odst. 2 cit. zákona, neboť žalobce nepodal žádost, ve které by požadoval učinění opatření ze strany finančního úřadu jako správce a zpracovatele osobních údajů, uvedená v odst. 2 pod písm. a) – d) cit. zákonného ustanovení. Sám žalobce se domáhal uložení sankce s tím, že uvedenými zásilkami došlo k protiprávnímu stavu, který již poškození způsobil a nelze jej odčinit. V dané věci se žalobce ani nedomáhal ochrany proti újmě postupem podle občanského zákoníku (§ 13), nýbrž vyvolal činnost orgánu státního dozoru na úseku ochrany osobních dat, o jejímž výsledku byl žalobce sepraven sdělením ze dne 4.6.2007 v souladu s ust. § 42 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád). Správní řízení před žalovaným správním orgánem se týkalo jediného účastníka řízení – Finančního úřadu v Táboře a bylo zahájeno jako řízení z moci úřední na základě podnětu žalobce dle § 42 odst. 1 správního řádu, nikoliv na základě žádosti či jiného návrhu, o němž má být rozhodnuto. Žalobce proto nebyl ve předmětném správním řízení jako oznamovatel porušené povinnosti účastníkem správního řízení. V tomto soudním přezkumném řízení pak z titulu podané žaloby nemá aktivní legitimaci k podání žaloby, neboť ve správním řízení neměl postavení účastníka řízení, jak požaduje k aktivní legitimaci před soudem ust. § 65 odst. 2 s.ř.s., a nebyl ani jako jiná osoba (než účastník správního řízení) ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen na svých právech vydáním napadeného rozhodnutí, neboť se v daném správním řízení o žádných jeho právech nejednalo (podle § 65 odst. 1 s.ř.s. nebylo rozhodováno o založení, změně či zrušení nebo závazném určení práva a povinností žalobce). Ve veřejnoprávním vztahu k Úřadu žalobce uplatnil svá práva osoby, která dává podnět k zahájení sankčního řízení jako kdokoliv jiný, který se dozví o protiprávním jednání, uplatnil svá práva podat stížnost k vedení finančního úřadu, o jehož nesprávném postupu byl přesvědčen. Z pozice oznamovatele správního deliktu nemá právní nárok jakkoliv do průběhu řízení o správním deliktu zasahovat a ovlivňovat výsledek řízení o uložení pokuty, tj. žalobce je bez právně relevantního vlivu na posouzení otázky spáchání správního deliktu, totiž vlivu na to, aby byla tato správní sankce uložena. Má však právo, aby byl vyřozuměn o výsledku řízení, což se stalo sdělením Úřadu ze dne 4.6.2007. V návaznosti na nesouhlas s tímto rozhodnutím může žalobce vyvolat přezkumné správní řízení dle § 95 správního řádu, rovněž jako osoba dávající podnět k tomuto řízení. Žalobce však nemá právní nárok na to, aby napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno soudem v soudním řízení správním, neboť nemá dle zákona právně relevantní postavení toho, kdo v tomto řízení může podat žalobu. To ovšem nebrání možnostem žalobce domáhat se svých práv v případech újmy a nezbytného zadostiučinění občanskoprávní cestou.

Právní názor, že osoba, která podnět k zahájení (včetně, řízení o uložení pokuty) vyvolala svým podáním, přičemž se v řízení o jejích právech nebo právem chráněných

zájmech nejednalo či jednat vůbec nemohlo, není legitimována k podání správní žaloby byla judikována i Nejvyšším správním soudem (např. pod č. 977/2002 na základě usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 1998, č.j. 6 A 68/96-35 a pod č. VSPR/07/A---/0021/93/951124 podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 1995 č.j. 7 A 21/93-17).

Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech a nebyl ani účastníkem řízení, nesvědčí mu žalobní legitimace podle § 65 s.ř.s., a proto nejsou dány podmínky ve smyslu § 46 odst. 1 c) s.ř.s., aby soud podanou žalobu projednal.

Ze stejných důvodů soud vedl úvahu o možnostech ustanovení či neustanovení právního zástupce žalobci v tomto řízení a tuto svoji úvahu vtělil do usnesení ze dne 28.11.2007, č.j. 9 Ca 228/2007 – 25, kterým zamítl návrh žalobce, aby mu byl soudem ustanoven zástupce pro řízení, a to pro nedostatek podmínky dle ust. § 35 odst. 7 s.ř.s. spočívající, že ustanovení žalobce je zapotřebí k ochraně jeho práv, neboť ustanovení zástupce jde na náklady státu. Právě proto, že z podané žaloby i z napadeného rozhodnutí bylo zjevné, že žalobce má toliko postavení stěžovatele – oznamovatele, který podal podnět k řízení o správním deliktu, a řízení se ho v žádném případě nedotýká, ani ho nekrátí na jeho právech, soud v tomto usnesení vyslovil závěr, že ustanovení právního zástupce žalobci by bylo neúčelné, když v přezkumném soudním řízení není zapotřebí, aby žalobce činil jakékoliv procesní úkony a doplňoval žalobu, kterou podal bez aktivní legitimace. Soud v uvedeném usnesení také zdůvodnil, že nejsou důvody pro ustanovení jiného zástupce žalobci dle § 29 odst. 3 o.s.ř. (§ 64 s.ř.s.).

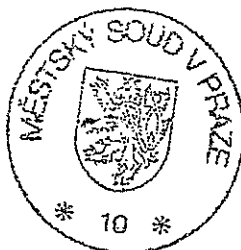
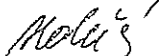
Z uvedených důvodů soud odmítl podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek podmínky řízení nedostatku aktivní legitimace k podání žaloby podle § 65 s.ř.s., který je neodstranitelný.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. ledna 2008

Za správnost vyhotovení:
Holečková

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

